

ČASOPIS S PODOBAMI ZA SLOVENSKO MLADINO.

Štev. 5.

V Ljubljani 1. maja 1884.

Leto XIV.

Pod lipo.

Mlinar.

Oh, koliko dni že pripéka vročina!
 Le malo vodé ima naša dolina,
 Se ta se mi v žejno zemljó izgubíva,
 Ker jasno nebo jej le redko prilíva.
 Prijetno je v lipinej senci sedéti,
 A tožno v resnici ta potok je zréti.
 Kakó se lenóben vlede dálje,
 Človeku se zdi, da skoro zaspál je.
 A štirinajst dni nam še le je minúlo,
 Da tod je šumélo, bobnelo in hrúlo.
 Ta potok prestopil mi v kvaro in tugo
 Razjarjen je svoje preozko mu strugo.
 Za bliskom žarečim, groméčim je tréskom
 Nasíl mi ta travnik in njívico s péskom.
 Oh, tresel se malin in borna mi hiša,
 In tresel se jaz sem grozédnega piša.
 Sedáj pa kolesa lenóбно majó se.
 O skoraj zaprto odpré naj nebó se;
 Da dežek pohleven pokrópil bo polje,
 In tekel moj potok vesele bo volje.

Kósec.

Oddaljene moje so res senožéti,
 Potrebno mi malo je tu posedéti.
 Ničesar jaz nimam oh! razven trpljenja,
 Ki z rojstvom pričeto le sè smrtjo prejenja.
 A mnogo jih je, ki skrbí ne poznajo,
 Radósti, nasláde v izbiri imajo.
 Polégaje v senci in zró po livádi,
 Kakó se tam trudimo stari in mladi.
 V vozove se vsedši drdrajo v mesto,
 Ko peš in utrujen premerjam jaz cesto.
 Do mraka se mučim za skórzjico kruha,
 Ko lenemu hrana najboljša se kuha.
 Življenja pač nima težavnega mlinar,
 A dokler še diha, trpi naj le dninar.
 Naj delam in delam, ko vse je končano,
 Zaséka nesreča prebude mi rano.
 Priklanjalo letos bogato se žito,
 A toča ga stólkla také strahovito. —
 Bog daj, da še dolgo bi solnce svetilo,
 Da dobro se bude senó posušilo.

Popotnik.

Tu hočem popotnik utrujen počíti
 In v lipinej senci vročino hladíti.
 Oh, kaj jaz trpim, ko potujem nemiren
 Po zemskej puščavi, ki dom mi obširen!
 Ko bil sem še dete, mi mačeha huda
 Igráč ni dajala, dajala le truda.
 Mladencec pri tujih gospodih po svéti
 Ubožen, pozabljen sem moral živéti.
 In zdaj, ko vže starost mi trka na rame
 Nikoder ni hiše, počitka ni zame. —
 O srečen, kedór ima travnik in njivo,
 Da s svojimi vóli jo orje marljivo;
 Kedór si na svojem ognjišči zakuri
 In svoje zapira, odpira si žuri.
 Oh! čutim, da svet je le sólzna dolina,
 Ker tare me vedno bridkóst, bolečina.
 Zdaj moram hoditi v sopárici vroči,
 Čez kratko pa plóha obila me moči.
 O Bog! ki vladaš sedéč nad zvezdámi
 Ti daj, da trpljenje se skóraj kenó dá mi.